

“Στο βρόντο” οι θυσίες των εργαζόμενων του ιδιωτικού τομέα

26/Ιουν/2014 07:36

Του Γιώργου Κράλογλου

Όταν συναντάς απάθεια μπροστά στην τραγωδία να μειώνεται το εργατικό κόστος (με εξαθλίωση μισθών) μέχρι 38% αλλά η ανταγωνιστικότητα της παραγωγής αντί να αυξάνεται μειώνεται κατά 6% με συνέπεια πτώση των εξαγωγών κατά 12,5% τον Απρίλιο και κατά 6,5% το τετράμηνο του 2014 και μείωση του τζίρου της μεταποιητικής παραγωγής κατά 10% είναι μήνυμα να τα μαζεύεις και φεύγεις από την Ελλάδα.

Αυτό άλλωστε συμβαίνει ήδη και μέσα στο 2014 της (κατά τα άλλα) ανάπτυξης του 0,6% (με το επικρατέστερο σενάριο) όπου εργασία εκτός Ελλάδος αναζητούν (σήμερα) 250.000 νέοι μέχρι 30 ετών διαπιστώνοντας ότι δεν έχουν περιθώρια απασχόλησης στην χώρα τους αφού οι μισοί άνεργοι, κοντά στις 700.000, είναι από 18-34 ετών και 800.000 όλοι οι υπόλοιποι που έχασαν τις θέσεις τους την πενταετία 2009-2014.

Και ενώ για την κυβέρνηση και τον κομματικοποιημένο συνδικαλισμό αυτά είναι (προφανώς) απλά νούμερα έρχεται μόνο η Γενική Διεύθυνση Οικονομικών Υποθέσεων της Κομισιόν (επικεφαλής ο κ. Ολι Ρεν) και διαπιστώνει ότι οι «...οι Έλληνες εξαγωγείς τραβάνε το χαλί κάτω από τα πόδια τους» αφού οι αναπροσαρμογές των τιμών των εξαγωγίμων προϊόντων αυξάνονται συνεχώς (σε σχέση με το 2012-2013) με συνέπεια την πτώση της ανταγωνιστικότητας τους κατά 6% (διαβάστε και τα [χθεσινά αναλυτικά στοιχεία](#) της κ. Δ. Καδδά στο Capital.gr για την μεγάλη πτώση των εξαγωγών).

Γιατί λοιπόν όλα γύρισαν ανάποδα στις εξαγωγές που σύμφωνα με την Τράπεζα της Ελλάδος μόνο αυτές μαζί με νέες επενδύσεις μπορούν να επαναφέρουν την οικονομία σε τροχιά ανόδου μέχρι το 2030;

Η πρόχειρη ίσως απάντηση είναι ότι οι εξαγωγείς είδαν «καλές ημέρες» στην Ευρωπαϊκή Ένωση και περιθώρια λόγω ανάκαμψη των εξαγωγών μέχρι και 5% (σε ομάδες προϊόντων την προηγμένη διετία) και από το 2014 (που και το πλεόνασμα μας έκανε να αισιοδοξούμε) «τσίμπησαν» τις τιμές.

Μακάρι να ήταν έτσι γιατί όλα θα μπορούσαν να διορθωθούν άμεσα και με αποτέλεσμα.

Η αλήθεια είναι διαφορετική.

Οι εξαγωγές θέλουν ρευστότητα και πρόσβαση σε χρηματοδότηση πράγμα για το οποίο ουδείς ενδιαφέρθηκε να το εξασφαλίσει στην Ελλάδα έστω και με τον έμμεσο τρόπο της μείωσης του κόστους παραγωγής ,με ανάλογες μειώσεις στο κόστος των προϊόντων εκείνων που έχουν εξαγωγικό προσανατολισμό.

Αυτό δηλαδή που κάνουν οι Ιταλοί, οι Γερμανοί , οι Γάλλοι και (από το 2013) οι Ισπανοί και οι Πορτογάλοι για να ενισχύσουν τους δείκτες ανάπτυξης μέσα από τις εξαγωγές και όχι μόνο με τα πλεονάσματα όπως εμείς.

Αυτά δηλαδή που μπορεί να μοιάζουν με έμμεσες επιδοτήσεις (μειώσεις τιμών ρεύματος μέχρι και 20% σε προϊόντα που δέχονται ανταγωνισμό) και το οποία αγνοούν σκόπιμα οι συντεχνίες των κρατικών ΔΕΚΟ της Ελλάδας οι οποίες δείχνουν (με κάθε ευκαιρία) τα στατιστικά στοιχεία τιμολόγησης του βιομηχανικού ρεύματος και φυσικού αερίου.

Αλίμονο αν η κρατική Γαλλική Εταιρία Ηλεκτρισμού ή η Ιταλική ή οι Γερμανοί είχαν την απρονοησία να παρουσιάζουν επισήμως με στοιχεία τις μεθόδους ενίσχυσης των εξαγωγών τους.

Το θέμα όμως δεν επικεντρώνεται μόνο στην ανησυχητική εξέλιξη των εξαγωγών για τις οποίες (με 12,5 % πτώση τον Απρίλιο) μπορούμε να μιλάμε για ραγδαία μεταστροφή και ανησυχητική πορεία.

Αν θέλουμε να αναλύσουμε το τι σημαίνει πτώση των εξαγωγών, απουσία επενδύσεων και μείωση του μεταποιητικού τζίρου κατά 10% θα πρέπει να βάλουμε στο τραπέζι και την ανεργία και εξαθλίωση των αμοιβών του ιδιωτικού τομέα που προσέφεραν στην αγωνιώδη προσπάθεια ανάκτησης της ανταγωνιστικότητας.

Να τα βάλουμε στο τραπέζι όλα και να αναζητήσουμε αιτίες και προοπτικές.

Γιατί με όταν με 38% εργατικής «προσφοράς» στην ανταγωνιστικότητα(μέσω μειώσεων) έχεις πτωτική πορεία εξαγωγών κατά 6,5% και παραμονής της ανεργίας στο 30% και πλέον (στους βασικούς κλάδους που την προκάλεσαν) κάτι δεν πάει καλά και άρα δεν διορθώνεται μόνο με τα πλεονάσματα.

Από την στιγμή που η ασφυκτική φορολογική πολιτική, τα υψηλά τιμολόγια των κρατικών μονοπωλίων και το κυνήγι της οικοδομής έβγαλαν από το παιχνίδι το κύκλωμα παραγωγής προϊόντων εφαρμογής στην οικοδομή και γενικότερα στον χώρο των ακινήτων πράγμα που διέλυσε και μεγάλο μέρος του εμπορίου είναι τουλάχιστον κωμικό να μιλάμε για επενδύσεις στην Ελλάδα και για στήριξη ανάπτυξης ακόμη και στην τεχνολογία.

Εάν, επιπλέον, νομίζουμε ότι μόνο με μια γενική εκστρατεία ενίσχυσης του τομέα υπηρεσιών, του τουρισμού αλλά και της αγροτικής παραγωγής μέσω πανστρατιάς στις εξαγωγές αγροτικών προϊόντων θα καλύψουμε τις απώλειες που έχουμε από την καταστροφική πολιτική στον τομέα της μεταποίησης (σε όλα τα επίπεδα) και των εξαγωγών (σε προϊόντα υψηλής προστιθεμένης αξίας) είμαστε όχι μόνο γελασμένοι αλλά και οι εκτός τόπου και χρόνου.

George.kraloglou@capital.gr

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)